

Sy-li spēwal,
Pilnje džetał,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njeh ty spēwal
Swěrnje džetał
Wšedne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew óe.

• Sserbske njedzelske łopjeno. •

W Budyschinje, 14. oktobra 1923.

Wudawa ło kóždu łobotu w Smolerjez knihcizisczerńi a płaczi na měřaz 300 000 hr.

20. njedzela po swj. Trojizy.

Ecze kebi, wy lubi čitarjo, hižo hdy rospominali, so dopjel-
njenje Božeho sakońa je jenož tajkim móžne, kotřiž w swojej
modlitwje i zylej wutrobu na Božu wolu džiwaja? We modle-
nju w duchu a prawdže nabyrwa kłabny čłowjeń mozz, so móže
Bohu spodobne žiwjenje wjesć. W tajkej modlitwje leži raj-
kylńišča hotowosć Bohu Snjesej zyle žiwjenje křowjećiz.

To na křowjatym Wótczenaschu widžimy. Dale Jesuškowa
modlitwa zyle na Boži sakoń džiwaja, haj w přenich próstwach ło
Božim kasnjam pschisamkuje, a w poslednich próstwach ło modleť
Wótczenascha i hrěchom bėdži, i kotrymž je kasnje pschestupiť, a se
spytowanjom, kotrež móže jeho tež dale k pschestupowanju kasnjom
sawjeseć.

Jesuš je sakoń dopjelńi. Jeho modlitwa, nam darjena,
dže nam bójška pomozniza być, so bychmy, sčtož je nad nami,
tež kaž Šhrystuš žiwi byli. W přenjej kasnji je Bóh wšes
Mójsaša prajit: „Ja křym tón knjes, t w ó j B ó h!“ Tež dyrbi a
křm křchesczjaniski modleť na to wotmoćiwic: „Wótcze n a s c h,
kíž kř w njebjesach“. Wšcha radoć duse w tym leži, so m a m y
njejesteho Wótza. Dusehi dže ło picz po Wosy, po žiwym
Wosy. Šbóžna je, hdyž křm w Jesušk u Bohu sdychowac, ło
Bohu křowjećiz, w Wosy žiwa być. Ty dyrbiš ło Boha wysche
wšeho bojec, jeho lubowac a ło jemu dowěric. To je přenja,
najwobobnišča kasnja, w modlitwje leži jeje najrjeńšche dopjel-
njenje.

Druha kasnja žada wužitne wužitwanje Božeho mjena. Tuž
přenja próstwa křowjateho Wótczenascha reka: „S w j e c z e n e
budž tvoje mjeno!“ Šdyž je tebi tole wšcho mjeno křowjate, cze

niczo tať njerudži, kaž to, so křowchisch hanjenje w křowjim ludu,
a niczo czi njemóže tajku radoć darwac kaž Boža křowba, w ko-
trež i tobu twója wšhada, twój lud Bože křowjate mjeno cžesczjuje.
Ach, hdy by tola nam sakoń čaš sšhadžat, w kotrymž nasch
zply lud ło Boha boji, ło jemu dowěri, jeho pošlucha, jemu
křowži!

„Ty dyrbiš křowjaty džeń křowjećiz!“ poruczi křowka kasnja,
a druha próstwa prošy: „Wšchindž kř nam twoje křowestwo!“
Tole křowestwo je křowjim wulkim žohnowanjom a měrom ło nje-
móže sakońic awo sdyerzecz, křiba so wěste dny kř postajene, na
kotrychž wšchitón lud sšromadnje ło natwari a na jenu myšl
a nadžiju sšjednoczjuje. Šswjate dny, hody, jutry, křowjatki, nje-
dzele, kať te lud je křowjim duchom pošbėhuja! To dyrbi być!
Šskónczko dyrbi sšhadžec, hewat ło nóz njeminje. Šschesczjan-
stwo je tež Bože křowestwo, kotrež džeń pschinjeke. Šhrystuš je
křowěto křowěta. Šdžež je jeho křowestwo, tam ło šbóžny lud na
křowjatych dnjach je žiwych žorkow napoji. Šchto móže hiwať lu-
dowemu škazenju sadžewac?

Tať Mójsaškowe tři přenje kasnje zyrkej tworja, a spoczatł
Snjesoweje modlitwy cžini to křame. To je Boža wola, so maja
ludžo duchowne towarštwó, zyrkej. Bóh a jeho zyrkej, jeho
lud, to w h r o m a d z e ma w šchesczjaniskim modlenju p r e n j e
městno. To steji na přenjej Mójsaškowej tasli. To je najpřenšche,
hdyž džemy porjad a šbože mēc.

Twoja wola ło stań, kaž na njebju, tať tež na sem! To
je sawěscze najwjetšča próstwa!! Awo nima wona zply
Boži sakoń we woczomaj? Niz jeno přenje tři kasnje, ale tež
wšchě křdom kasnjom drugeje Mójsaškoweje tasle? Še nam tuta

próštvu tak volka? Ako myšlím, žeby jeno na to, so Bóh
ktoju wolu čini a my žeby poslušnje lubič dany, hdyž Bóh
naš domachpyta? To je hižo volka wěz, ale sprawný modleč
žeby na wscho myšli, tež na kwo je skutki, na žiwjenje po
wschěch kasnjach Wjeršneho, božedla, tak chze čłowjet přiče-
čtíwo Bohu? Jeno hlepny, wopacžny hwoět, móže wopač žitny
hycž, a ludžo maja helu na hwoěče.

Bóh chze, so bychu džěczi rjane domišnu měli a staršchi wje-
šele na džěcžoch, so bychu wschitzy bratřija byli a žeby na čěle, na
mandželstwe, na pjenjach, na čěsczi žaneje schody nječžinili
(4.—8. kasnja), žeby wjazy nježadali, hačž schtož jim Bóh dawu
(9. a 10. kasnja), druhim popschewali, schtož jim Bóh wjazy dawu
hačž nam.

Bóh chze wschěm khlěb a schtož hewas nushje trjebaja čacž.
Tuž so wulkej próštwje tajka p o n i ž n a pschilantnje, próštwu wo
wschědny khlěb, pschi kotrežž durbimy so pruhowacž, hačž tajki
dar tež ja b k u ž i m y? Tole praschenje wjedže k dalšchim pró-
štwam, w kotrychž wojowanje i našchim hřěchom a wutrobu ma-
my. Sprawný modleč chze winu wotbucž, wón chze so pschecžíwo
nowym spytowanjam wobronjecz a wot wschěho sleho hwoobodny
hycž (5.—7. próštwu). To je snutškomne žiwjenje, hwojate pró-
žowanje wo dušchu a jeje sbože. Škóždy ma hwoje wošebite bē-
dženja, šlabosče, pschitšilnosče, šludy. Wěda tajšemu, kotryž
njewojuje, ale wschemu hycž da, kaž dže!

Modleč njestjei šam, ale džerži so šnješa, hwojeho Boha.
Modlerčej pomha wschěhomóžny Bóh. Wóčžowšzy jemu woda-
wa a měr dawu, kotryž je woprawdže wschědny dnyžli wschitšon
rošom. Šdyž měr dušče nimamy, tež njemóžemy měr w domje
ani w kraju mēcž. W zyršwina lud Boži měr a hnadu, hwoětlo
a pomoz. —

Pomhaj nam Bóh wschudže š nowemu zyršwinšemu žiwie-
nju! My mamy šhryštuža! My mamy Bože kasnje! My
wěmny prawy pucž. Šón wjedže wěscže se wschěje nushy. Boža
wola to je. Pschetož Bóh ma kralesřtwu a móž a čěscž hačž do
wěcžnosče. Šamjen.

Gustav-Udolfški hwojeden w Bufezech.

(Šlónčjenje.)

A potom w Božim domje pschi hwojedenškej Božej šlužbje, posbē-
hazej i hłubinow wschědnych starosčow k Bohu šnješej a k tomu,
kotrehož nam ja wumóžnika da, k Jesušej šhryštušej! Š móž-
nymy šhěrlušchemi šhromadneje wošady mēnjachu so rjane a
derje wuwjedžene špěwy zyršwinšeho šhóra pod wodženjom
š. šantora Šodneho, kotrymž so na němškim šemšchenju hiščeže
šolospěwačka pschidželi. Pschězele pod rukomaj š. šantora a š. wu-
čerja šekka a nastroje šerbsšeho orchestra pschewodžachu špěwy
hwojedenškej wošady. Šerbsku wošadu dowjedže hwojedenški
předač š. šarač Šarjeň je Rom. 13,8 na polo Božej a šhe-
sežijanskej lubosče, na polo lubosče k wěrybratram, naš do-
pominajo na to, schtož šimy wschitzy winojčzi Bohu šnješej a
šwojej duchownej macžeri, — to je nam ewangelska zyršej —
a wěrybratram w rospróščenju. Němšku wošadu štaji hwoje-
denški předač š. šarač Štam-Wóšborški pod šlowo Šawola
š. Šap. š. 26, jej pošasujo, kaš durbni najšlubšchi šaložš, naj-
šnutškomnišče hwoětlo hycž šesuš šhryštuš. Šchtož toho ma, nje-
móže hinač hačž druhim jeho pschipowjedacž a pschitjecz, hačž
druhym, wošebje wěrybratram w rospróščenju a nushy, jeho
šahowacž pomhacž. Předač špomni, kaš to njeje prawo, lud-
štwu štajicz pschi tutym džěle wysche wěry, ale na wopač wěru
wysche ludštwu, a kaš to tuž Šerbjia a Němzy w jenej myšli

hromadu škutkowacž móža Bohu š čěsczi a wěrybratram k spo-
moženju. Nutrnych hwojedenškich šemšerjom pošohowuwa wo-
šadny duchowny, š. šarač Šjerwa i pschewodom pschěželow, a
to wěscže i džaknej a wješelej wutrobu.

Šwojedenškej kolečce, na kotrymajž šu wošadni šastupjerjo
hodžiny dolho licžili, bēschtej na jenej štronje hwoědženje šrud-
nych wobšejnosčow našchěho čaša, kotrež so wošebje we wot-
hódnosčewju pjenjes šjewja, na drugej pač tež hwoědženje ša
to, so šchěsczenjo nješju pschi tym měru měrneho čaša šhubili
ša dary, wěnowane šnješowemu kralesřtwu. Šaliczi so wscho
hromadže 1 457 434 362 hr. a k temu hiščeže 80 puntow rožti!
Šak wucžinja hwojedenški wopow na 1½ miliardy hriwonow.
Šsměny drje prajicz, so je to tukšwilu najwjetšcha hwojeden-
ška šolekta i žyleho kraja w tutym čašu wotšódnosčewja.

Čznicžšake so hižo, jako šemšerjo, njes nimi 7 duchow-
nych, po drugej Božej šlužbje Boži dom wopuščžichu, kotryž bē
so nam, jako po němškim předowanju wschě hwoězy šabššnychu,
w nowej rjanosčzi šjewil. Ša pschězo pschi tutym hwojedenju
pschidatej wošebitej šhromadžijnje we wošadneš šali so wošadni
jara šnadnje wobdželichu. Šu je, šelkož wěm, w šerbsko-němškich
wošadach, hdyž so dawě Božej šlužbje džeržitej, pschězo tak bylo.
Šola tuta šhromadžijna ma so wotdžeržecz a tuž njech so w pschi-
chodže tež našchi wošadni po tym šloža; šhonja tam nadrobni-
šchěho š džěla pobocžneho towarštwu a do žyła š džěla Šustav-
Udolfškeho towarštwu na jeho wschelakich polach; tute šu nětko
po wójnje trošku druge hačž prjedy; na tym wina je tež njes
druhym wošebje ta nowa móžnačka „waluta“. —

To bēšče potajšim woprawdžity hwojeden! Šež tu wschěm,
kotiž ja njón škutkowachu a džělachu, wutrobny džak, wošebje
žylej Šubščanškej wošadze se wschěmi jeje štawani, a šašo pschēde-
wschěm wošadneš mšodžinje a ješ wjedništwu, kotrež je pod na-
wjedowanjom š. Šobš-Šžornjowškeho tak šwěrnje a derje škutko-
walo! Še so i tym dobylo šwontowneho, materiellneho dobyška
wjele, wjele pač tež teho šnutškomneho duchownho! Njech še tutón
pschisporja k žohnowanju jich wjele!

Bjes Boha na hwoěče.

W šlowakškej rěčzi napišala Šristina Šowowa.

Pschispomnjenje: Šo „Wotročku“, kotryž je so wjele čžitarjam
špodobal — a bē to tež šchwarny šhadla! — podawamny tu
našchim lubym Šserbam šlowakšku idyllu: „Bes Boha na
šwete. Napišala Šristina Šowowa“ po šerbsku.
Šjedwělujemy, so budža našče lube čžitarški kaž našchi lubi
čžitarjo, tuto powjedancžlo se žiwjenja docžitawšchi, psches
jene, prajizy: „Šo je rjane a wutrobu hnujaze!“ Š hšče-
ložkom pošracžujemy na tutym měštnje našchěho šopješka
porjadnje w šoždym čžibje. Špišowacželka, kotrež džěla
šu hižo do 10 rěčow pschěložene, žeby wěscže i tutej knižku
tež njes Šserbami, wošebje njes Šserbowšami, dalšchěho
pschisporja a wjetšchěje lubosče dobudže! Njech so i tym
lubosčž k džělam a wudželkam našchich šlowjanskich ludow
kaž Šserbow šamych i nowa šbudži a pošylni. Šedalžija.

I.

„My šeže byli w tamnym čašu bjes
šhryšta — a bjes Boha na hwoěče. Šnětk
pač šeže my w šhryštužu šesušu, kiž něhdy
dalozy šeže byli, bližny ščžinjeni psches tu šrej
šhryštušowu.“ Šphes. 2, 12, 13.

Šri štari ludžo njespomnja tajšej šymy, šajšak to bē w de-
žembu 18., jako adventny wječžor nětkoš Šaschowowšzy wó-

Zvrfej a stat.

Kaž je snate, bě saksa wyschnosć prezidentow sakškeho krajneho konsistorija se služby pušćezila po sakonju, kotrež službne lěta sastojućow wobmjeseje. Krajny konsistorium bo tutemu poruczenju njepodwoli, bo powolało na wošebite stejnjich, zo tuteju najwyschšeho sastojućow sakškeje zyrkwoje; pschepoda wěz k rosriřanju statnemu hudej; presidentaj dyrbjeschtaj tač dołho swoje sastojućow sastawacž. Pschecžawo tomu sakška wyschnosć sakroczi, kamo s jastwom hrozo. Tuž je konsistorium wobsamkło, so presidentaj swoje sastojućow sastožataj, — president L. D. dr. Böhme a krajny biskop L. D. Jhmels. — Wuřud wulko statneho huda bo woczafuje a potom bo wěz sřjaduje. Tu šhwilu sastawataj wopušćezenej sastojućowje H. konsist. radžicželaj Seyler a Wirthgen.

Lajna parla.

Hlej, parli, w morju drēmazej,
Eso runa wutroba:
Kaž morjo nad nej schumitej
Tež radosć, sřudoba.

A njenańdže-li nórjak ju
We móřskej cziřchinje,
Dha husto parlu najrjeńšchu
Bóh jeno snajesche.

J.

Lisćicžko.

Džech wczera psches sastrodu pod schtomami. Lisćicžko selene, žolte, brune, wšchelakobarbojte pschikrywasche semju, dalsche ilětowasche se schtomow k jemi. Nasyrna! Sazo bo lisćicžko wjerčesche se schtoma, wjerčesche bo psches powětr a slecza mi na ruku. Tam wosta ředžo, kaž sřludne ptacžatko. „Scho chzesch to tu?“ tač bo jeho chzjo nochzjo wopraščach. Lisćicžko wosta něme. Tola to runje bě ni rěč a wotmohwa šhutna: Kaž se schtoma to lisćicžko pada, tač padnjesch tež ty kam se schtoma cžlowjeřtwa. A potom řy tež ty němy! Potom njemóžesć nicžo wjazw prajicž ani bliřšchemu ani lubemu ani Bohu řnješej. Tuž, tuž řraj, sčtož prajicž masch, hnydom, řjedy hacž je pscheposdže, řjedy hacž je nasyrna řa tebe po protyřw Boha řnješa! Žalořtaje to, hdy by ty wjele prajicž meč a by dyrbjal woněmicž! —

S bliřa a ř dalosa.

Macžiza Šserbřka bě na řřjedu, 3. winowza, swoje řobuřtatow šwolata k Michalskej řhromadžinje do Šserbřkeho doma. Jeho řala bě pschetworjena do wustajenzu wobrašow se Šserbow, kotrež je řhotowil řlawny miřchr Ludwiř Šuba. Wumiečž bě řam pschitomny a poda řhromadženym rosřařnjazu rospratu k wobrašam, hdyž bě pschedřhda, řnješ tachant Škala, řřhadžowanku powital ř postrowjazym řlowami, ř nimi posřaju na tuczafne wobřejnosće a cžeže, kotrež pač njekmėdža řhromadnemu džělu řa Šserbřtowo řadžewacž. W dalschim pschedwiořku poda k. wysch. wucžer Wjerab něščto wo prastarej kulturje indoeuropiřkich ludow. Wo tutej řajimazej wěřw njech kóřdy drobniřkeho cžita w „Šserbřkich Nowinach“ w cžiřle 230 řchtwóřteho winowza. Nasych řwěřny a pilny řerbřki wóćezinž, ř. prof Ota Wicřas-Stollbergřki džiwasche ř džaknym řlowami na řtutř ř. Ludwiřka Šuby, kotryž je řa nař Šserbow ř wulkej waznosću;

pschitomni řo jemu se řřawnym džakom pschidžělichu. Na to řčehowachu wšchelake drobnoće ř džěla Macžizy Šserbřkeje řaž do řřla se řerbřkeho džěla. Šhoničnym na pschitřad, řo je řo male towarřtowo řaložilo, kotrež chze w městach a na wřach ř malej wustajenzu wustupicž. Wo položenju Šserbow, wořebje w Pruskej, dónđže to ř řhwilemi k wótrej rosřobwoje; řadařche řo řwěřniřche, pilniřche, řplniřche řtutřowanje řa Šserbřtowo, wořebje w Pruskej, hdyž je řrudnje řa Šserbowřtowo; džěřche to tež pschecžawo řchulam, kotrež řerbřcžinu njewuřžo Šserbřtowo řchodža, a wořebje tež pschecžawo wyschnosćam w Pruskej pschedy wřchēm, kotrež niř jenož njedopřeljneja pschidžělichu pschecžawo nam Šserbam řako tajřim, ně, wjele bóle džěřaja pschecžawo Šserbam. Bo 3¹/₂ hody dołhim jednanju, na kotrymž řo niřosy wobdžělichu, rosředže řo řřhadžowanka po wusřewanju narodneje hymny. So by řela ř tuteje řřhadžowanki řaž do řřla ř nascheje Macžizy Šserbřkeje nam pschidžělichu w tutym diwóřw řřhromam a cžeřkim cžafu polěpschenje, pokřpljenje, řohnowanje! — —

Lisćowanje.

Řnjeřim duchownym w Pruskej: Š přenjej njedželu adwenta řapocžnje řo tež řa nasche „Řomhaj Bóh“ lěto nowych přědowanjow. Kaž łoni prošu tež lěřka řařo — a to tež řo pschecžu wořadnych ř Pruskej — řo byřche řaž řařizy duchwri přědowanja na wěřte njedžele na řo wřali a tute porjadnje pschezo tač řapóřřlali, řo řu najposdžišcho pschezo řřjedu přjedy w cžiřchcžěřni; řcželecželi redřtorej, dyrbjja pola njeho najposdžišcho pónđželu přjedy byčž. Nimo toho pschewosnje kóřdy řařiki duchowny něščto dalschich pschinoschřow. Tež k tutomu džělu, dowolam řebi, Wař pscheprořřečž; pschedy wřchēm pač je wazne a miřne, řo řo do „Řomhaj Bóh“ ř wořadneho řřwjenja přewjeřčě a rosprawy podawaju. Tute pobrachowachu hacž dotal ř Pruskej nimale řyle — ř jeničřkim řřwalobnym wusřacžom jenořo řararja — a je řařkich wořadow njebě řich tež hřchcže dořčž! Tuž prošu, řo byřchu řo niř otřliwe řamotřwjenja abo řhromadne řamotřwjenja pschidžělichu, řo byřchtej tač řařka a pruska Łuřiza řwěřu tež na tutym řolu řhromadže džěřakej Bohu k cžeřčiči a Šserbam k řpomozěnu!

Redaktor.

Mořřitř, Post Weičenberř i. Šo.

R. we W. řa 21. njedželu po Šřwřatej Trojizy (řermuřchu!).
W. we W. řa 22. njedželu po Šřwř. Trojizy (řreform. řřwjedžen!).

Biblija — cžaf — cžlowjeř.

43. řyđeń, wot 21. hřeč do 27. oktobra.

21. **jedny a dwazřta njedžela po Šřwřatej Trojizy** (řermuřcha):
Mat. 21, 10—13 — 2. Řor. 11, 16—33 — řř. 278.
22. **pónđžela:** Šřew. Janř 21, 1—5 — 2. Řor. 12, 1—13 — řř. 240.
23. **wutor:** 1. Řrař. 8, 22—34 — 2. Řor. 12, 14—21 — řř. 238.
24. **řřjeda:** 1. Řrař. 8, 35—54 — 2. Řor. 13 — řř. 817.
25. **řchtwóřřk:** Łuř. 19, 1—10 — řař. 1, 1—15 — řř. 252.
26. **řřatř:** řer. 17, 12—17 — řař. 1, 16—27 — řř. 734.
27. **řobota:** řř. 84 — řař. 2, 1—12 — řř. 739.

Pschidžělichu njenje: Ša řchtwóřřk, 18. oktobra, ma to řěřacž: Pschidž. 9 — 2. Řor. 10, 1—8 — řř. 265.

Šamolnity redaktor: řarař Wřřacž w Řokacžřach.

Čřiřchčž Šřmolerjeř kniřicžičcžěřnje a kniřarņje,
řap. družřtwa ř wobřnj. řukowanjom w Dudyřchinje.